Разказване на истории

Карти

Co-funded by the European Union

TALES2SHARE
PROMOTING LIFELONG LEARNING

Добре дошли в картите с разкази Tales2Share - колекция от вдъхновяващи и сценарии за размишление, предназначени да ви помогнат да споделите уникалния си опит и перспектива. Тези карти са създадени, за да ви насочат към изследване на значими моменти от живота ви, независимо дали става въпрос за приемане на промяна, изграждане на връзки или принос към общността.

Всяка карта представя ситуация с насочващи въпроси, които да провокират спомените ви и да ви помогнат да оформите историята си. Независимо дали споделяте културна традиция, отразявате личното си израстване или празнувате силата на приобщаването, вашият глас е от значение.

Чрез разказването на истории ние се свързваме с другите, преодоляваме различията и създаваме чувство за принадлежност. Тези карти не са просто инструменти - те са покана да отпразнувате пътуването си, да вдъхновите другите и да станете част от общ диалог за ценностите, човечността и общността.

Не бързайте, изберете карта, която ви говори, и оставете историята си да се развие.

Co-funded by the European Union

Навлизане в нова култура

Ситуация: Представете си, че присъствате на обществено събитие в нова страна, където обичаите са различни от тези, с които сте свикнали.

Въпроси:

- Как се подготвихте за това събитие?
- Какво забелязахте в разликите или приликите между вашата и тяхната култура?
- Как реагираха хората на вашето присъствие?
- Какви емоции изпитахте по време и след събитието?

История за разказване:

Спомнете си за момент, в който присъствахте за първи път на събитие и установихте, че обичаите там са доста различни от тези във вашата родина.

Co-funded by the European Union

Когато за първи път се преместих в Гърция, се чувствах изолирана и не на място. Всичко ми беше непознато и често се чудех дали някога ще се почувствам у дома си. Един следобед моята дружелюбна съседка Мария почука на вратата ми с топла усмивка. Тя ми подаде цветна листовка за обществен фестивал, който се провеждаше през уикенда. "Трябва да дойдеш", каза тя окуражително. "Това е чудесен начин да се запознаеш с хора."

Въпреки нервите и съмненията си, реших да отида. Когато пристигнах, бях поразен от оживената обстановка: паркът преливаше от музика, вкусни аромати от щандовете за храна и весели разговори на хората. Поех си дълбоко дъх и се насочих към един щанд, на който бяха представени храни от моята родина. Доброволците там ме посрещнаха любезно и докато разговарях с посетителите за ястията, почувствах гордост и свързаност. Виждайки искрения им интерес, си припомних, че имам какво да споделя.

По-късно бях запленена от група танцьори, които изпълняваха традиционна музика от друга култура. Няколко танцьори ме забелязаха да ги наблюдавам и ме поканиха да се присъединя. Макар и отначало да се колебаех, приех и за моя изненада бързо установих, че се смея и се движа в синхрон с хората, които току-що бях срещнала. Тяхната топлота и откритост ме накараха да се почувствам добре дошла.

В края на фестивала осъзнах нещо важно: тази общност, въпреки различията с това, което познавах, може да се почувства като дом. Атмосферата на подкрепа, споделеният смях и искреният интерес, който хората проявяваха към културите на другите, ме изпълниха с надежда. Срещите с нови хора и приемането на различията ни създадоха връзка, за която копнеех, и знаех, че съм на път да намеря принадлежност.

Co-funded by the European Union

Първо взаимодействие със съсед

Ситуация: Спомнете си първата си среща със съсед в новата ви общност.

Въпроси:

- Какви бяха първоначалните ви мисли и опасения?
- Как съседът ви посрещна или взаимодейства с вас?
- Имало ли е някакво недоразумение и как е било разрешено?
- Промени ли това преживяване представата ви за общността?

История за разказване:

Опишете как това взаимодействие е повлияло на чувството ви за принадлежност и какво сте научили от него.

Co-funded by the European Union

Когато се нанесох в новия си апартамент, всичко беше претрупано. Не познавах никого, мъчех се да разбера местния език и не бях сигурна за принадлежността си. През повечето дни стоях вкъщи, чувствах се срамежлива и не знаех как да се срещам с хората.

Един следобед на вратата ми се почука. Поколебах се, преди да отворя, и с изненада видях, че там стои възрастна жена с чиния бисквити. Тя се усмихна топло и каза нещо простичко, което можех да разбера: "Добре дошла!" Тя се представи като Мария, моята съседка от другата страна на коридора.

Мария направи жест към бисквитките, като ме насърчи да си взема една. Поканих я с усмивка и седнахме заедно на малката ми кухненска маса. Разговорът ни беше бавен, с много жестове и смесица от думи на двата ни езика. Показах ѝ снимка на семейството ми у дома, а тя ми разказа за децата си, които са израснали в тази сграда.

Преди да си тръгне, Мария постави нежно ръката си върху моята и каза: "Ако имаш нужда от нещо, аз съм в съседната стая." Този миг на доброта остана в мен. За първи път се почувствах видяна и обгрижена на това непознато място.

От този ден нататък Мария ми махаше за поздрав в коридора и малко по малко се осмелих да говоря с други съседи. Нейният прост жест - чиния с бисквити и отворено сърце - ме накара да осъзная, че връзката може да започне с малко, но да означава толкова много.

Co-funded by the European Union

Достъп до услуги в общността

Ситуация: Трябвало е да получите достъп до обществена услуга, като например здравеопазване или библиотека, но сте се сблъскали с езикови или културни бариери.

Въпроси:

- Как успяхте да се справите или да получите необходимата ви помощ?
- Имаше ли моменти на разочарование или подкрепа?
- Някой излязъл ли е от пътя си, за да ви помогне?
- Как се почувствахте, след като получихте услугата?

История за разказване: Разсъждавайте за предизвикателствата и подкрепата, която сте изпитали.

Co-funded by the European Union

Когато за първи път пристигнах в новия си град, всичко ми се струваше като лабиринт. Не говорех добре местния език, а да поискам помощ ме плашеше. Един ден трябваше да намеря книги, за да упражнявам езика и да имам достъп до интернет, затова реших да посетя местната библиотека.

Влязох в голямата, тиха сграда и се почувствах не на място. Не знаех къде да отида или кого да попитам. Приближих се нервно до рецепцията и се опитах да обясня от какво имам нужда, но думите ми излизаха объркани. Библиотекарката, любезна жена с очила и търпелива усмивка, забеляза затруднението ми. Вместо да ме отхвърли, тя нежно ми направи жест да я последвам.

Насочи ме към раздела за езиково обучение и ми посочи книги, които биха могли да ми помогнат. Използвайки прости думи и дори рисувайки малки картинки, тя ми показа как да вляза в системата на библиотеката и как да получа достъп до компютрите. Търпението ѝ ми вдъхна увереност и аз успях да се усмихна и да ѝ благодаря.

Преди да си тръгна, библиотекарката ми подаде малка листовка с информация за безплатните езикови курсове, които се провеждат в библиотеката. "Елате", каза тя, като посочи датата. Усетих как ме залива вълна от облекчение и благодарност.

В този ден разбрах, че помощта винаги е насреща, стига да сме достатъчно смели, за да я поискаме. Добротата на библиотекарката не само ми помогна да получа достъп до услугата, от която се нуждаех, но и ми даде надежда, че това ново място може да се превърне в дом.

Co-funded by the European Union

Участие в културен обмен

Ситуация: Споделяне на културните традиции с местните жители, например приготвяне на традиционно ястие или представяне на фестивал.

Въпроси:

- Как избрахте какво да споделите?
- Каква беше реакцията на местните жители?
- Помогна ли това преживяване да се премахнат някакви бариери или погрешни схващания?
- Как ви накара да се чувствате по отношение на вашето културно наследство?

История за разказване:

Обяснете въздействието на този обмен и връзките, които сте изградили.

Co-funded by the European Union

Когато чух за местния панаир на храните, не бях сигурна какво да донеса. Трябва ли да говоря за моята култура или да споделя нещо лично? В крайна сметка избрах да приготвя традиционното ястие на баба ми - просто, но любимо ястие от моята родина.

В деня на панаира нервно поставих масата си с тенджера с храна и малко домашен хляб. Миризмата на подправки и пресни ястия изпълваше въздуха, а хората се разхождаха с любопитство. Една жена се спря и попита: "Какво е това?". Въпреки че думите ми не бяха перфектни, й разказах историята на ястието - как баба ми го приготвяше за нас всяка неделя, събирайки семейството.

Скоро се събраха още хора, които опитваха храната и се усмихваха. "Това е вкусно", каза някой и аз почувствах гордост, каквато не бях изпитвал отдавна. Други започнаха да споделят своите истории - за семейни рецепти, музика и традиции от собствения си живот.

В този ден разбрах как храната може да гради мостове. Не просто споделих рецепта - споделих част от дома си. Когато някой ми каза: "Благодарим ти, че сподели това с нас", разбрах, че вече не съм просто външен човек, а част от нещо по-голямо.

Co-funded by the European Union

Адаптиране към нови работни или доброволчески роли

Ситуация: Започване на нова и плашеща доброволческа или работна роля.

Въпроси:

- Какви бяха първоначалните ви страхове или очаквания?
- Как намерихте смелост да се включите?
- Имаше ли умения, които трябваше да усвоите или да се адаптирате към тях?
- Как това преживяване ви помогна да се почувствате по-приобщени към общността?

История за разказване:

Споделете как тази роля ви е помогнала да израснете и да се интегрирате.

Когато ме помолиха да помогна в обществената кухня, се поколебах. Нямах голям опит в доброволчеството и не бях сигурна дали ограничените ми езикови умения няма да ме затруднят. Но ми липсваше чувството, че съм полезна, затова реших да опитам.

В първия си ден влязох в оживена кухня, където всички изглеждаха наясно с работата си. Една жена на име Сара ме посрещна топло и ми подаде престилка. Тя се усмихна и ми посочи купчина зеленчуци, които да нарежа. "Заедно", каза тя просто и аз кимнах, благодарна за търпението ѝ.

Докато работех, се вслушвах в разговорите около мен. Отначало мълчах, но после един от доброволците ме попита за родната ми страна и каква храна приготвяме там. Бавно споделих истории за ястията, които приготвяше семейството ми, а те слушаха с интерес. Към края на смяната се чувствах по-спокойна и се смеех, докато почиствахме заедно.

С течение на времето кухнята се превърна в мое безопасно място. Научих нови умения, малко по малко усъвършенствах езика си и създадох приятелства. Най-важното е, че се почувствах приета. Не просто получавах помощ - аз давах обратно и това ми даде ново чувство за цел.

Поглеждайки назад, първата крачка в кухнята промени всичко. Тя ми напомни, че да бъдеш част от една общност започва с това да се появиш, дори когато се чувстваш уплашен.

Co-funded by the European Union

Преживяване на самота и намиране на общност

Ситуация: Чувствате се изолирани, но намирате подкрепа в местна общностна група или дейност.

Въпроси:

- Какъв беше животът ви, преди да откриете тази група?
- Как открихте дейността на общността?
- Какви бяха първите взаимодействия?
- Как присъединяването ви към групата промени чувството ви за самота или изолация?

История за разказване:

Споделете как намирането на тази общност е повлияло на вашето благополучие и чувство за принадлежност.

Co-funded by the European Union

Когато за първи път се преместих в тази нова страна, се чувствах невидима. Прекарвах повечето дни сама вкъщи, липсваше ми семейството и познатите звуци на родния ми град. Често наблюдавах хората през прозореца си – заети, свързани и щастливи, докато аз се чувствах изолирана и забравена.

Един следобед видях листовка на таблото за обяви близо до пазара: "Присъединете се към нашия клуб по шиене – всички са добре дошли!" Поколебах се. Не бях шила от години и се притеснявах, че няма да разбера никого. Но нещо вътре в мен ми казваше, че трябва да опитам.

На следващия ден влязох в малка стая, пълна с жени, които разговаряха и се смееха. Замръзнах на вратата, но една по-възрастна жена на име Клара ме забеляза. Тя ми махна с ръка и ми каза любезно: "Ела, седни тук. Ще ти хареса." Тя ми подаде игла и плат и отначало заедно работихме тихо. Бавно жените ми задаваха прости въпроси за мен – откъде съм, какво обичам да правя – и аз намерих смелост да споделя.

Седмица след седмица клубът по шиене се превърна в моето сигурно място. Шиехме, разговаряхме и дори научихме думи от езиците си. Смехът, който споделяхме, караше стаята да се усеща по-топла от всяко друго място, където съм била от много време насам.

Този клуб ми даде нещо повече от занимание – той ми даде общност. За първи път от месеци не се чувствах сама. Осъзнах, че протягането на ръка, дори когато е страшно, може да доведе до връзките, от които се нуждаем най-много.

Co-funded by the European Union

Преодоляване на нежеланието за участие

Ситуация: Поканени сте да се включите в дадена дейност, но се колебаете поради съмнения в себе си.

Въпроси:

- Какво ви попречи да участвате?
- Какво ви накара да решите да се присъедините?
- Как се отнасяха към вас другите в групата?
- Промени ли дейността възгледите ви и повиши ли самочувствието ви?

История за разказване:

Обяснете какво сте спечелили от излизането от зоната си на комфорт.

Co-funded by the European Union

В продължение на месеци виждах плакатите в общинския център, които рекламираха седмичен курс по танци. Всеки път, когато минавах покрай тях, си мислех, че съм твърде стара за това. Ами ако се засрамя? Но дълбоко в себе си ми липсваше активността и срещите с нови хора.

Един ден една жена в центъра ме забеляза да чета плаката. "Трябва да дойдеш!" - каза тя. Опитах се да протестирам, обяснявайки, че не съм танцьорка, но тя се засмя и каза: "Нито пък повечето от нас! Това е просто за забавление." Думите ѝ останаха в мен и на следващата седмица се озовах нервно на вратата на танцовата зала.

Стаята беше изпълнена с музика и усмихнати лица. Отначало се почувствах не на място, но инструкторът ме посрещна топло и ме свърза с друг начинаещ. "Просто следвай ритъма", каза тя и аз бавно се присъединих към нея. Отначало движенията ми бяха тромави и се почувствах неловко, но смехът и насърчението от групата успокоиха нервите ми.

В края на часа се усмихвах и се движех свободно. Не беше перфектно, но се чувствах добре. Седмица след седмица ставах все по-уверена и класът се превърна в акцент в ежедневието ми.

Поглеждайки назад, се радвам, че не позволих на страха да ме задържи. Влизането в този клас по танци ми напомни, че никога не е късно да опиташ нещо ново и че най-трудната стъпка често е просто да се появиш.

Co-funded by the European Union

Помощ за жена мигрант в общността

Ситуация: Подкрепа на жена мигрант в разбирането на местните обичаи или в ориентирането в живота на общността.

Въпроси:

- Какво ви вдъхнови да протегнете ръка и да помогнете?
- Как подходихте към ситуацията?
- С какви предизвикателства или радости се сблъскахте, когато й помогнахте?
- Как това преживяване промени гледната ви точка за културната интеграция?

История за разказване:

Споделете какво сте научили от това преживяване и как то е задълбочило разбирането ви.

Co-funded by the European Union

Започна се с почукване на вратата ми. Когато отворих, видях новата си съседка Амина, която държеше лист хартия със списък, написан с трепереще почерк. Тя посочи към него и ме погледна объркано. Разбрах, че има нужда от помощ, за да намери магазина за хранителни стоки.

Въпреки че не говорехме един и същ език, се усмихнах и я помолих да изчака. Взех палтото си и направих жест, че ще вървя с нея. По пътя си разменихме няколко думи и жестове. Разбрах, че тя наскоро е пристигнала от далечна страна и всичко тук й се струва непосилно.

В магазина ѝ показвах къде да намери нещата от списъка, като посочвах и използвах прости думи. Тя кимаше и се усмихваше все повече, тъй като ставаше все по-уверена. В един момент тя постави в количката ми бурканче с непознати подправки и имитира как се готви с тях. И двете се засмяхме и за момент ми се стори, че светът е станал по-малък.

На следващия ден Амина ми подаде малка торбичка от кухнята си - подправки и инструкции за ястие от нейния дом. Този прост обмен прерасна в приятелство.

В онзи ден, когато й помогнах, разбрах, че за добротата не са нужни перфектни думи - просто трябва да се положат усилия. Благодарността и готовността на Амина да сподели културата си обогатиха живота ми толкова, колкото и аз й помогнах да се установи в новия си живот.

Co-funded by the European Union

Усвояване на ново умение за първи път

Ситуация: За първи път посещавате семинар за изграждане на умения.

Въпроси:

- Какво ви мотивира да научите нещо ново?
- Как преодоляхте страховете или предизвикателствата си?
- Какво постигнахте в края на семинара?
- Как той ви даде възможност да направите повече?

История за разказване:

Разсъждавайте върху пътя си на развитие и въздействието на придобиването на нови умения.

Co-funded by the European Union

Когато се записах за семинара по дигитално разказване на истории в общинския център, не бях сигурна в какво се забърквам. Едва бях използвала смартфон, камо ли компютър, за да създам нещо. Но винаги съм обичала да разказвам истории, затова реших да опитам.

Когато влязох в стаята, се почувствах уплашена. Изглеждаше, че всички знаят какво правят и пишат уверено. Инструкторът, като видя колебанието ми, се приближи и се усмихна. "Не се притеснявайте - каза тя, - ще го направим стъпка по стъпка." Тази увереност ми даде кураж да седна и да отворя лаптопа пред себе си.

Първата задача беше да напишем кратка история от нашия живот. Колебаех се, не бях сигурна как да започна, но инструкторът ни напомни, че дори малките моменти могат да бъдат силни истории. Написах за един спомен от детството и преди да се усетя, думите започнаха да текат.

След това добавих изображения и записах гласа си. Чувствах се странно, когато се чувах да говоря, но когато сглобих всичко, видях как историята ми оживява на екрана. Когато я възпроизведох пред групата, усмивките и милите думи на другите ме изпълниха с гордост.

В края на семинара се почувствах така, сякаш бях отключила нов свят. Усвояването на дигитални умения не беше свързано само с използването на технологиите - беше свързано с намирането на нов начин да споделя това, което съм. Той ми напомни, че никога не е късно да научиш нещо ново и че първата стъпка винаги е най-трудна.

Участие в проект за подобряване на общността

Ситуация: Присъединяване към местен проект, като например почистване на квартала или инициатива за обществена градина.

Въпроси:

- Какво ви мотивира да участвате?
- Какъв е приносът ви?
- Какви нови връзки или приятелства създадохте?
- Как преживяното промени представата ви за ролята ви в общността?

История за разказване:

Опишете чувството на удовлетворение и изградените взаимоотношения.

Co-funded by the European Union

Нашият квартален парк се беше превърнал в празно, занемарено място. Тревата беше обрасла, детската площадка - износена, а хората не я посещаваха. Когато чух за проект за почистване и засаждане на обществена градина, се поколебах дали да се включа. "Не знам много за градинарството", помислих си, но все пак се записах, надявайки се да помогна по някакъв начин.

През първия ден видях съседи от всички възрасти, събрани с инструменти, ръкавици и растения. Ръководителят на групата ми възложи да помогна за разчистването на плевелите. Отначало ми се стори, че работата е бавна и тежка, но докато си говорехме и се смеехме заедно, времето мина бързо.

С течение на времето научих как да засаждам цветя, да изграждам малки градински лехи и дори как да проектирам пространства за игра на децата. Една млада жена ме научи на съвети за поддържане на почвата здрава, а аз споделих с нея един трик, който помнех от баща си, за отглеждането на билки.

Когато проектът беше завършен, паркът изглеждаше преобразен. Семействата започнаха да го посещават, децата играеха на люлките, а градината се превърна в спокойно място за всички. Един ден видях група жени, които седяха на пейката, която бях помогнала да се боядиса, разговаряха и се наслаждаваха на слънчевите лъчи. Това ме накара да осъзная, че работата, която вършим, не е свързана само с растенията или боите - тя е свързана със създаването на място, където хората могат да се събират.

Този проект ме научи, че дори малките усилия могат да имат голямо значение. И помагайки на моята общност да се развива, аз също се почувствах по-дълбоко вкоренена в нея.

Co-funded by the European Union

Участие в разговори за правата на човека

Ситуация: Участие в диалог по въпроси като равенство между половете, социална справедливост или човешки права.

Въпроси:

- Какви бяха мислите ви по време на дискусията?
- Споделихте ли гледната си точка и как беше приета тя?
- Какво научихте от другите участници в разговора?
- Вдъхнови ли ви да предприемете действия или да промените възгледите си?

История за разказване:

Разкажете за въздействието на тези конструктивни разговори.

Co-funded by the European Union

Когато видях листовката за обществен форум за правата на човека, се поколебах дали да отида. Не бях сигурна дали гласът ми ще има значение и дали мога да добавя нещо ценно. Но темата - равенство между половете - беше нещо, което ме вълнуваше, затова реших да присъствам.

Залата беше пълна с хора от всички възрасти и среди. Отначало мълчах и слушах как другите споделят своя опит и мнения. Една млада жена разказа за предизвикателствата, с които се сблъсква на работното си място, а един по-възрастен мъж разказа как дъщеря му го е вдъхновила да се застъпва за равните възможности. Историите им намериха отклик в мен и преди да осъзная, вдигнах ръка.

Споделих собствената си история за това как съм израснала в общество, в което от жените често се е очаквало да мълчат. Разказах за пречките, с които съм се сблъсквала, и как съм работила, за да ги преодолея. Отначало гласът ми трепереше, но кимането и окуражаващите усмивки на публиката ми вдъхнаха увереност да продължа.

След като приключих, една жена се приближи до мен по време на почивката. "Разказът ви беше толкова силен", каза тя. "Напомни ми за борбите на баба ми, но и за нейната сила." Думите ѝ ме накараха да осъзная, че споделянето на преживяванията ми не е само за мен - то е за вдъхновяване на другите и предизвикване на промяна.

Този разговор ми даде ново усещане за цел. Участието в тези дискусии ми напомни, че дори малките гласове могат да създадат вълни и че отстояването на това, в което вярваш, може да свърже всички ни по мощен начин.

Co-funded by the European Union

Размисъл за активното остаряване и благосъстоянието

Ситуация: Осъзнаване на ползите от поддържането на активност – социална или физическа.

Въпроси:

- В какви дейности сте участвали, които са имали значение?
- Как те са допринесли за вашето физическо или психическо здраве?
- Какъв съвет бихте дали на други хора, които се колебаят как да бъдат активни?

История за разказване:

Споделете как ангажираността е повлияла положително на живота ви.

Co-funded by the European Union

Години наред вярвах, че забавянето на темпото е просто част от остаряването. Престанах да се занимавам с много от дейностите, които някога ми харесваха, убеждавайки се, че те не са предназначени за човек на моята възраст. Но една сутрин, докато седях до прозореца и наблюдавах изгрева, усетих искра на любопитство. "Ами ако започна да ходя всяка сутрин?" помислих си.

През първия ден обух старите си маратонки и излязох навън. Въздухът беше свеж, а улиците - тихи. Отначало се чувствах странно да се разхождам без конкретна причина, но скоро започнах да забелязвам малките детайли - звука от пеенето на птиците, начина, по който светлината се отразяваше на дърветата, топлината на слънцето върху лицето ми.

С всеки изминал ден разходките ми ставаха все по-дълги и скоро започнах да виждам познати лица. Всяка сутрин ми махаше съсед с дружелюбно куче. Група жени, които правеха йога в парка, ме поканиха да се присъединя към тях. Малко по малко сутрините ми се превърнаха в нещо повече от тренировка; те се превърнаха в моменти на свързаност и радост.

Осъзнах, че активността не е свързана само с физическото здраве, а и с това да се чувствам жива и ангажирана със света около мен. Моите разходки ми дадоха усещане за рутина, цел и дори общност. Поглеждайки назад, не мога да повярвам колко много спечелих от едно толкова просто решение да изляза навън.

Co-funded by the European Union

Проектът TALES2SHARE е съвместна инициатива, която дава възможност на възрастни жени - както от местните общности, така и от мигрантски произход - да споделят своите уникални истории и преживявания чрез изкуството на дигиталното разказване на истории.

Нашата мисия е да насърчаваме разбирателството, да изграждаме смислени връзки и да насърчаваме приобщаването чрез лични разкази, които показват разнообразието и споделената човечност. Проектът предоставя възможности за учене през целия живот, като предоставя на участниците дигитални, творчески и разказвачески умения, за да изразяват историите си по интересен начин.

Чрез тази инициатива целим да:

- Подкрепим интеграцията на жените мигранти в приемащите ги общности.
- Вдъхновим активното стареене и ученето през целия живот за всички участници.
- Насърчим основни ценности като уважение, равенство между половете и социално включване.

Споделяйки истории, ние създаваме мост между поколенията, културите и гледните точки, обогатяваме общностите и вдъхновяваме положителна промяна.

За повече информация относно TALES2SHARE и как можете да се включите, посетете www.tales2share.eu.

Финансира се от Европейския съюз. Изразените възгледи и мнения обаче са единствено на автора(ите) и не отразяват непременно тези на Европейския съюз или на Изпълнителната агенция за образование и култура (EACEA). Нито Европейският съюз, нито EACEA могат да бъдат държани отговорни за тях.

TALES2SHARE

PROMOTING LIFELONG LEARNING

Co-funded by
the European Union